

PELLES HÖRNA

Så har då Camerata Nordica, stråkensemblen från Kalmar, åter mött halmstadpubliken. Ett kärt återhörande. Förra året var det fokus på nyckelharpan som soloinstrument. På onsdagskvällen var det den betydligt maffigare flygeln som dominerade. Med världssolisten Per Tengstrand vid tangenterna.

Camerata Nordica är en sällsynt charmig ensemble, med flera särarter. Klangen är himmelskt skön, när 18 stråkar samtidigt, som ett dragspelsackord klingar ut i najadenska kvällen. Hur är det möjligt? Man tror nästan att Joe Labero regisserat. Det finns ju ingen dirigent!!! Nej, men en cellist - Ze'phyrin Rey-Bellet - som leder orkestern med små, knappt synliga tecken; ett höjt ögonbryn, en inandning, en höjd stråke. Och alla spelar samtidigt, exakt samtidigt!

- Vi var nog först i Sverige med detta, säger en av veteranerna violinisten Annika Thunberg. För 25 år sedan valde vi bort dirigenten och turas om att leda orkestern. Det gör ensemblen mer precis. Vi måste hela tiden lyssna på varandra, stötta varandra, lita på varandra.

- Samtidigt började vi med att stå och spela på konserterna, fyller Annikas kollega Torbjörn Westman i. Ja, cellisterna och kontrabasen måste ju förstås sitta, preciserar han. Men det passar oss bra att stå. Det gör vi oftast när vi övar hemma. Det frigör hela kroppen, som kan gunga med i takt med musiken. Och andningen blir bättre. Då spelar man också bättre.

Och som man spelade, ensamma i Griegs stråkkvartett i g-moll. Missförstå mej inte nu. Jag har inget emot brassinstrument, träblås, pukor, bomber och granater. Men den rena stråkklangen var en läkande lisa för en tidvis sargad själ.....magiskt ljuvlig; så varm och inbjudande. Så rent den klingade i Najadens perfekta ambiensrum. Mer sådant.

Solisten då Per Tengstrand, numera New Yorkbo, i Chopins enormt populära pianokonsert nr 1. Fantastiskt spelat. Utan åthävor och solist-tics, helt fokuserad på sina tangenter. Kraftfulla attacker i forteinsatserna; såpass dynamiskt att han helt överröstade ensemblen, eller hade denna valt att ödmjukt passa in sej i ledet. Mjukt romantiskt med en chopinsk hemlängtan i de mjuka övergångarna. Jag förstår att den forne växjöbon, som en gång valde pianot före fotbollen, har hela världen som arbetsplats. Kul att han räknar in i Halmstad här. Det får han gärna göra igen.

vid pennan Pelle H

KONSERTHUSGRUPPEN

- ett nätverk för Halmstads musikliv